

עמ"י 35363/07/15 - גבריא אלמנך נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים

לפני: כב' השופט דוד חשין, נשיא

עמ"י 35363-07-15

19 יולי 2015

גבריא אלמנך (עציר)

העורר:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

החלטה מתוקנת

הערה: בהחלטתי מיום שישי, 17.7.15, נפלו מספר טעויות, שהיה צורך לתקן, ולהלן נוסח ההחלטה המתוקנת.

בפניי ערר על החלטת בית המשפט השלום בירושלים (כב' השופטת סקפה-שפירא), מיום אתמול 16.7.15, במסגרתה הורתה על הארכת מעצרו של העורר עד ליום ראשון, 19.7.15, לצורך הגשת כתב אישום.

העורר חשוד בביצוע מעשה שוד אלים בצוותא חדא. בעקבות זאת נעצר ביום 11.7.15. עוד באותו היום הוואר מעצרו עד ליום 13.7.15. ביום זה הורה בית המשפט קמא על שחרורו בתנאים הבאים: התייצבות לחקירה או משפט בכל עת על פי דרישה; מעצר בית מלא עד ליום 16.7.15 שעה 14:00; חתימה על ערבות עצמית והמצאת ערב צד ג' שיחתום אף הוא על ערבות, שתיהן בסך 6,000 ₪; הפקדת מזומן בסך 1,000 ₪; איסור לעשות שימוש בטלפון או במחשב בזמן מעצר הבית; איסור על המשיב ליצור קשר ישיר או עקיף עם המתלונן או להתקרב אליו מרחק הנופל ממאה מטרים וזאת עד ליום 12.9.15; איסור ליצור קשר ישיר או עקיף עם החשודים הנוספים באירוע. המשיבה עררה על החלטת בית המשפט קמא לשחרור העורר בתנאים, בטענה כי עליה לבצע פעולות חקירה נוספות. ביום 14.7.15 קיבל בית משפט זה (כב' השופט הבכיר סגל) טענה זו והאריך את מעצרו העורר עד ליום 15.7.15, בקובעו כי לאחר מכן, ישוחרר העורר בתנאים בהם נקב בית המשפט קמא (עמ"י 27857-07-15).

משהגיע יום 15.7.15 אמור היה העורר להשתחרר למעצר בית. ברם משלא היה ביכולתו לגייס את סכום הכסף שנדרש להפקיד, נותר עצור. בין לבין איתרה המשטרה את המתלונן, ובלייל יום 15.7.15 עימתה אותו עם העורר והמתלונן הפליל את החשוד. ביום 16.7.15 הובא העורר בפני כב' השופטת סקפה שפירא לדין בהארכת מעצרו. אולם במהלך הדין הגישה המשיבה הצהרת תובע וביקשה כי העורר יעצר לחמישה ימים, מכח סעיף 17 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן - **החוק**). נוכח זאת, בית המשפט קמא קבע כי יש להאריך את מעצרו של העורר לארבעה ימים, שכן, לטעמו, לאור פעולת החקירה הנוספת אותה ביצעה המשיבה, התחזק החשד נגד העורר, ועתה יש עוצמת ראיות מספקת לצורך בקשת מעצר לפי סעיף 17 כאמור. כן נקבע כי הגם שהמשיב הוא בחזקת משוחרר, הרי שדי בשינוי הראייתי כדי להצדיק עיון חוזר בהחלטת השחרור.

נגד החלטה זו הוגש הערר שבפניי. לטענת העורר לא היה לבית המשפט קמא סמכות לעוצרו משוחרר על ידי בית המשפט המחוזי, כערכאת ערר. כן טען כי הלכה למעשה היה העורר משוחרר עת התבקש מעצרו על בסיס סעיף 17 לחוק. דא עקא, סעיף 17 הנו מעצר מגשר, שנועד למנוע את שחרורו של אדם בין מעצר ימים למעצר עד תום ההליכים, ולא כעילה לעצור אדם מחדש משניתנה החלטה לשחררו. כן ביקש העורר לדעת, מה מנע מן המשיבה להגיש במועד זה כתב אישום עם בקשה למעצר עד תום ההליכים, ומדוע כלל נדרשה המשיבה לבקשת מעצר גישור, בהינתן שפעולת החקירה האחרונה בוצעה ביום 15.7.15 בשעה 21:30. בנוסף טען כי בעצם ניהול העימות עם

המתלונן, מבלי שנערך מסדר זיהוי קודם לכן לעורר, פגמה המשיבה בחקירה בעניינו.

מנגד, צידדה המשיבה בהחלטת בית המשפט קמא וטענה כי לעורר עבר פלילי מכביד, וכי בעת הזאת עומדים נגדו שני צווי הבאה.

לא ראיתי להידרש לשאלה האם, לנוכח נסיבות המקרה, העורר היה במהותו "משוחרר" או "עצור", והשלכת הדבר על יכולת המשיבה לבקש את מעצרו בהתאם לסעיף 17 הנזכר. עם זאת, אעיר, כי לטעמי סעיף 47 לחוק, מלמד כי אדם במצבו של העורר הוא בגדר "עצור". ברם, דיון זה חורג מן הנדרש לצורך החלטתי. זאת משום ששוכנעתי כי הצדק עם העורר בהיבט אחר, כלהלן: במהלך הדיון הוצגה הצהרת התובע אשר בעקבות הגשתה נעצר העורר. בגדר ההצהרה התבקש מעצר העורר לחמישה ימים תמימים. זאת הגם שמהדיון בפניי עלה כי אין מדובר בתיק מורכב, כי כל חומר הראיות הנדרש (או רובו) כבר מצוי בידי המשיבה כבר בלילה של יום 15.7.15, וכי לא היתה כל סיבה של ממש לכך שהמשיבה לא הגישה כבר עתה כתב אישום ולצדו בקשה למעצר עד לתום ההליכים, ובמקום זאת, העדיפה להגיש בקשה להארכת מעצר על סמך הצהרת תובע לחמישה ימים נוספים, תוך העסקת שתי ערכאות שיפוטיות בעניין זה. בנסיבות אלו גם מתקשה אני להצדיק את הארכת מעצרו של המשיב עד ליום ראשון (ארבעה ימים) כאשר מחר הוא יום שבת וניתן היה ואף צריך היה להגיש את כתב האישום עוד היום (בצירוף בקשה למעצר עד לתום ההליכים, כאמור). בהקשר זה אוסיף כי אין הצדקה להגיש כשגרה בקשות להארכת המעצר על בסיס הצהרת תובע לתקופה המירבית האפשרית לפי סעיף 17(ד) לחוק (חמישה ימים). על רשויות החקירה והתביעה לשקול כל מקרה לגופו, עד כמה מוצדקת הבקשה להאריך את המעצר לתקופה המירבית. שכן, "לא הרי קרני חגב כהרי קרני ראם". אומנם ענייננו אינו בחגב, אך גם לא בראם, וכאמור כל החומר היה בידי המשטרה להגשת כתב אישום מבלי להיזקק לבקשה לפי סעיף 17(ד).

עוד אומר כי דעתי אינה נוחה מן המחדל החקירתי לכאורה שעולה מהתנהלות המשיבה עת ערכה את העימות בין המתלונן לעורר, ובכך סיכלה עריכתו של מסדר זיהוי.

ככלו של דבר: אני מקבל את הערר חלקית ומורה על שחרור העורר מהיום 17.7.17 החל משעה זו (14:05), בכפוף לכך שיעמוד בתנאים שנקבעו על ידי בית המשפט קמא.

אין בהחלטה זו כדי למנוע מעצרו של העורר על פי צו הבאה או כל החלטה שיפוטית אחרת המורה לעשות זאת.

ניתנה היום, ג' אב תשע"ה, 19 יולי 2015, בהיעדר הצדדים.